

S.N.O. 1871 - 1996 K.R.N.S.O.

"125 Jaar Roeisport te Oostende"

125 jaar terug, op 15 juni 1871 kwamen de heren P. VAN HALME, E. VAN BREDAEL, L DE WYNTER, C. DESCHEPPER, F. en A. PIETERS en A. VANDER HEYDE bijeen om de "Sport Nautige d'Ostende" te stichten. Om dit te vieren richtten zij nog hetzelfde jaar wedstrijden in, waarvan de boni meteen werd aangewend om een botenloods op te richten, en een café als clubhuis in te huren. Twee boten werden besteld en, zoals gebruikelijk, betaald door de roeiers, die ze zouden bezigen.

Om de roeisport aan populariteit te doen winnen werden regatta georganiseerd in het kanaal of in een vroegere spuikom, maar ook clubkampioenschappen in de landelijke omgeving van Oostende.

In 1887 namen de club actief deel aan de stichting van de Belgische Roeibond in de persoon van secretaris August BORGERS, die het bovendien aandurfde twee Europese kampioenschappen, 15 Internationale regatta en 8 Nationale kampioenschappen in te richten tussen 1882 en 1899. Met opnieuw de medewerking van het stadsbestuur, hadden de E.K. voor de 3de keer in onze stad plaats in 1910.

Dokter G. VERHAEGHE, die rond en na de eeuwwisseling in een eerste krisisperiode achtereenvolgens secretaris, -schatbewaarder, onder-voorzitter en voorzitter was, en de viering "50 jarig bestaan" heeft geleid, bracht "per inschrijving van 25 fr." 1.000 fr. bijeen, waarmee aan het kanaal Oostende-Brugge, ongeveer waar nu Electrabel is gevestigd, het 2de clubhuis werd gebouwd. Hiermee was een eerste dieptepunt achter de rug, werden terug wedstrijden ingericht en verscheidene sportieve successen geboekt. De gronden werden echter onteigend en in het "Maria Hendrika"-park mocht in villastijl een 3de clubhuis worden opgetrokken, ten koste van wat schulden. Dit belette niet, dat de regatta vanaf 1906 internationale bekendheid verwierven, terwijl de waarde van de roeiers in verhouding steeg. Op 26 juli 1914 streden de ploegen nog met het oog zich te plaatsen voor de Europese kampioenschappen te Berlijn, maar in plaats van een sportieve competitie begon een moordende oorlog, die de vereniging haar zwaarste inzinking in haar bestaan zou geven.

Na de bevrijding was de toestand echt hopeloos. De botenloods was gedeeltelijk ingestort, de boten vernield of beschadigd en met de meeste van de leden was er geen contact meer. Bovendien was het kanaal, waaraan het lokaal gelegen was, wegens de oorlogsfeiten versperd geworden. Zonder bijval werden er terug ploegen gevormd en een regatta ingericht.

In 1924 werd voorgesteld de vereniging te ontbinden. Dit was echter voldoende voor enkele bestuursleden (Robert VERSCHELDE) om bijeen te komen en een wedstrijd te plannen voor Pinkstermaandag 1924. Niettegenstaande de korte voorbereiding was die regatta de belangrijkste die ooit werd ingericht. Frankrijk, Engeland, Italië, Nederland, Ierland en België hadden hun beste roeiers gestuurd. De figuur van die dag was de Brit Jack BERESFORD jr. In

2 maanden won hij de Ostend Golden Sculls, de Diamond Sculls (Henley) en de Olympische Spelen te Parijs.

Intussen moest er opnieuw uitgezien worden naar een andere plaats voor het 4de clubhuis, gezien het kanaal volledig gedempt ging worden. Voor een huurprijs van 364 fr. per jaar werd er beslist zich te vestigen waar de club nog altijd actief is.

Onder het voorzitterschap van Victor FERMON - vanaf 1926 - werd aandacht geschonken aan het in orde brengen van de gebouwen en de aankoop van verscheidene boten. Ook de roeiers deden zich meer gelden, zodat in 1938 voor het eerst in de geschiedenis van de club een kampioenschap in de hoogste reeks werd gewonnen. In Humbeek wonnen H. BOLLENBERG, W. LUCAS, L. ROUSELLE en M. VANHOECKE in de ongestuurde-vier.

Weer kwam een oorlog de opgang abrupt onderbreken. Door de nabijheid van de brug, die door de terugtrekkende troepen in de lucht werd geblazen, kwam gebouwen en boten heel erg gehavend uit de strijd, maar opnieuw werd met veel moed herbegonnen, later (1949) met een nieuw gebouwtje, waarin de kleedkamers, de sanitaire inrichting en een kleine bar hun plaats kregen. De botenloods was toen reeds in orde gebracht.

Andere personen dan weer kwamen nu de SRSNO op sportief vlak een hand toesteken. Stan VANHOUTTE, een roeier die zijn loopbaan nog net voor de oorlog was begonnen, en Henri STEENACKER, die in 1945 tot de roeisport kwam, vormden eerst samen een dubbel-sculloploeg, maar later ging eerstgenoemde zich volledig op de training toeleggen en droeg daarmee enorm bij tot het indrukwekkend internationaal palmares, dat STEENACKER bijeen riemde en waarvan we vooral de 8 opeenvolgende nationale skiffkampioenschappen onthouden, naast de deelname aan de Olympiade's van Helsinki, in skiff, en Melbourne, in dubbel-twee, met broer Fernand, ook nog in hetzelfde boottype, de 5 nationale titels, de E.K. te Kopenhagen in 1952, de E.K. te Gent (4e), in 1955, Bled (5e) in 1956, Duisburg met de Luikenaar Gerard HIGNY (brons) in 1957 en, samen met Michel LUCAS, Poznan (5e) in 1958, ploeg die in 1959 in Macon uitgeschakeld werd, niettegenstaande zij de bronzenplakwinnaars van het vorig jaar wisten te verslaan. In 1960 zette H. STEENACKER een punt achter zijn loopbaan, terwijl op de Olympische Spelen te Rome de maatschappij vertegenwoordigd was door Edgard LUCA en Roland BOLLENBERG, samen met stuurman Etienne POLLET. Ook R. MECHELE en B. STUBBE werkten zich, via de Zeemacht, in de nationale selectie vier zonder stuurman voor het E.K. te Luzern en Praag (reisverbod vanwege de Staf).

Deze buitengewone internationale periode heeft vooral twee zeer gunstige invloeden gehad. Naar aanleiding van de talrijke deelnames aan buitenlandse regatta werden vele contacten gelegd met de internationale roeiwereld en afspraken gemaakt, om ook aan de clubwedstrijden deel te nemen. Anderzijds werd ook de kennis op het gebied van de kompetitiesport verruimd.

Intussen was in 1955 H. BOLLENBERG tot voorzitter gekozen en in 1958, na de wereldtentoonstelling te Brussel, een gedeelte van het U.N.O.-paviljoen aangekocht om, met de steun van de gemeentebesturen van Oostende en Bredene, tot het fraai en huidig nieuw clubhuis te worden verbouwd.

Uit die periode dateert ook de samenwerking met de Zeemacht, waarbij jongens, die hun legerdienst vervulden, hun roeiloopbaan konden voortzetten. Meteen bekwam de clubleiding ook de Zeemacht-medewerking bij de inrichting van de Pinksterregatta.

In 1963 werd de aankomst van de regatta verplaatst en ter hoogte van het clubhuis gebracht en door de firma Wagon-Lits haar gebouwen ter beschikking gesteld om er het botenpark en de kleedkamers in onder te brengen.

Het Stedelijk Hoger Technisch Instituut te Oostende werd één van de leidinggevende scholen, die gingen op het voorstel om aan hun leerlingen kosteloze initiatielessen te geven en hierbij gebruik te maken van het materiaal, dat hiervoor o.m. door het BLOSO sinds de vorming van de Vlaamse Roeiliga (1974) ter beschikking werd gesteld. Deze school zal op den duur synoniem van nationaal scholenkampioen worden en vaste voedingsbodem, van waaruit meer en meer jeugd de weg vinden zal naar de ondertussen tot K.R.N.S.O. (1972) omgedoopte roeivereniging, die op haar beurt zal uitgroeien tot heem der talrijke jeugdkampioenschappen, die de Eeuwlingclub sinds 1971 zal vormen.

De "Corrida van 't Sas", oorspronkelijk een stratenloop voor niet-aangeslotenen, groeit als oudste Oostendse cross uit tot een klassieker van formaat, die voortaan de openingswedstrijd is van het "Oostends Loopcriterium". Bij de dood van haar mede-stichter kreeg het ook nog het bijvoegsel, "In Memoriam Léon BOUCQUAERT". De Duurloop Koksyde-Oostende daarentegen, eveneens in de schoot van de vereniging ontsproten, werd uiteindelijk verder georganiseerd door het bevriende "Jogging-Team De Olifant" en haar gedreven stichter Mr. Hilaire MAERTENS.

In het kader van een roeikalenderreorganisatie van het V.R.L. en het K.B.R. (1973), gaat de club in op een voorstel de regatta te organiseren op een vaste datum in april. Ondanks de aanhoudende inspanningen neemt de regatta in belangrijkheid af vooral te wijten aan een aantal technische tekortkomingen van de roeibaan. Ten einde raad keert men in 1994 terug naar de Pinksterperiode.

In 1976 steken de K.R.N.S.O. en K.R.B. de koppen bijeen om opnieuw de draad op te nemen van de Lange Afstand Roeiwedstrijd "Oostende-Brugge" (18 km.) en deze opnieuw beurtelings in te richten. Jaarlijks komen een 100-tal gestuurde- of koppelvieren, ongestuurde twee's en skiffs uit een 5-tal landen, hier op af.

In 1976 sterft Henri BOLLENBERG in zijn 21ste ambtstermijn, hierbij een grote leemte achterlatend, die door de volgende presidenten, Roland BOLLENBERG, Michel LUCAS en André BRISSINCK moeilijk zal worden overbrugd.

Sportief worden nochtans prijzenswaardige resultaten behaald met de opeenvolgende club-hoofdtrainers, BILLIAU, GOETHALS, GOES, DEFRAIGNE, DEWEERT, e.a. Oostende is aanwezig op de W.K. junioren te Ratzeburg ('75), Tampère ('77), Belgrado ('78) en Hazewinkel ('80) zonder echt potten te breken. Later verwierf de club opnieuw selecties voor het Junioren-W.K. in Milaan, Banyoles, Montréal en Arungen. In 1983 wordt opnieuw de nationale elitetitel in 4-HSA behaald. Maar ook voor de Westcup en de Jeugdcup wordt regelmatig op de ploegen van K.R.N.S.O. beroep gedaan. Björn HENDRICKX was overigens de eerste mannelijke Belgische winnaar van een

jeugdbeker. BARE onderscheidt zich op de Fisa-veteranenontmoetingen. K.R.N.S.O. is de eerste club die na 19 jaar de "Coupe des Trois Ports" weg houdt van het ongenaakbare "Emulation Boulognaise". In 1992 behaalt de club de allereerste nationale titel in 8 + stuurman HSA met een homogene ploeg.

Na meerdere jaren hegemonisch te heersen op het All-Round Criterium van de V.R.L., de roeihappening en de B.K.-en voor de allerjongsten behaalt de club geheel onverwacht de "Trofee voor Sportverdienste voor clubs van de Stad Oostende 1994". Individueel behaalden NEVENS (De Haan) en BARE (Bredene) iets gelijkaardigs. H. BOLLENBERG, L. BAES en R. VANSTEENKISTE waren ooit "Laureaat voor Sportinspanning".

Ook administratief bleef de club niet stil zitten. De leden van de Beheerraden van de V.R.L. krijgen belangrijke verantwoordelijkheden. BRISSINCK wordt lid en penningmeester van de Roeibond en Olympisch celhoofd. Als internationaal scheidsrechter opereert hij in Szeged, Barcelona, Bern, Amsterdam, Brno, Chester, Parijs en Ioanina. DEWEERT doet hem dit na in Arungen, Groningen en Atlanta en wordt het nieuwe celhoofd en voorzitter van de roeiakademie.

Op de vooravond van het 125-jarig bestaan slaat het noodlot weer toe. Op 25 augustus 1993 verongelukt Henri STEENACKER tijdens een onschuldig fietstochtje. Meteen verloor de club haar grootste kampioen ooit. In 1994 roept voorzitter BRISSINCK de Challenge "Henri Steenacker" in het leven en een borstbeeld van de Sassenaar van de beeldhouwster Josiane VANHOUTTE wordt in het clubhuis onthuld.

Vreugde voor de aanduiding, voorlopig als reserve, van de nationale ploeg, van Björn HENDRICKX, n.a.v. de wereldkampioenschappen van Indianapolis '94. Vastberaden raakt, net voor de regatta van Gent, de huidige grootste belofte in de nationale ongestuurde-vier, die zich opmaakt voor het W.K. in Finland, waar de eerste tickets voor Atlanta (O.S. '96) klaar liggen. De club spaart geld noch moeite om de kansen van Björn gaaf te houden en schaft zich voor het eerste een "Empacher" ongestuurde-twee aan voor de jongste telg uit de Hendrickx dynastie en zijn laatste sparing partner, Mark BOUCQUEZ. De club staat nochtans voor een enorm dilemma : schulden aangaan om het als-een zeef-lekke dak van het clubhuis aan te pakken en hun WK-kandidaten in de kou laten staan of omgekeerd.

Björn ontvangt n.a.v. de Fisa-World-Cup regatta op Hazewinkel uit handen van de Vlaamse Minister-President VANDENBRANDE één van de 11 "Zilveren Sporen" met oorkonde van de Vlaamse Gemeenschap, wint op de KRCG-regatta "The Open Sprint Cup" in skiff en wordt Skiff-Kampioen van België

VERBETERING

Blz. 96-21 - 1. Bestuur; lezen : Dhr. F. HUBRECHTSEN stelde zich niet meer herkiesbaar i.p.v. Dhr. F. HUBRECHTSEN nam ontslag als lid van de raad van beheer.